

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, be-
træger jeg Samtykket som givet. (Ophold).
Det er givet.

Sagen sættes til Forhandling.

L. D. Rasmussen: Jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling, da jeg maa anse de deri opstillede Betingelser for Optagelse af et Laan for særdeles favorable.

Pinholt: Lovforslaget gaar ud paa, at der udstedes 2-aarige Statsgældsbeviser til et Beløb af 60 Mill. Kr. til Betaling af de Statsgældsbeviser paa 60 Mill. Kr., som blev udstedt ifølge Lov af 14. September 1917. Renten er sat til 5 pCt. og Kursen til 99, og man maa for saa vidt erkende, at Laanebetingelserne er rimelige. Det, der kan vække Betænkeligheder, er det betydelige Beløb af kortfristede Statslaan, som vi efterhaanden faar samlet her i Landet. Foruden de 60 Mill. Kr., der her er Tale om, og som efter Lovforslaget forfalder til Udbetaling den 15. September 1934, har vi 30 Mill. Kr., optaget i 1927, som forfalder til Udbetaling den 1. November 1932, 35,5 Mill. Kr., optaget den 5. November 1931, som forfalder til Udbetaling i 1933, og 30 Mill. Kr., optaget den 11. December 1928, som ligeledes forfalder til Udbetaling i 1933. Ærede Medlemmer vil se, at der i Tiden til Udgangen af 1934 forfalder Statslaan til et Beløb af i alt 155 Mill. Kr. Det er ikke uden Betænkelighed, at saa store Statslaan skal indføres i Løbet af 2 Aar.

Den højtærede Finansminister udtalte i sin Fremsettelsestale, saa vidt jeg forstod, at han godt kunde have optaget et langfristet Laan, men han mente, at den her foreslaaede Form var den fordelagtigste. Det vilde efter min Mening have været heldigt og ogsaa rimeligt, om den højtærede Finansminister paa et tidligere Tidspunkt havde drøftet Spørgsmaalet om lang- eller kortfristet Laan med Rigsdagen, muligvis med Partierne, thi nu er Spørgsmaalet jo afgjort af Ministeren — det vil jo ikke være muligt nu at skaffe sig et langfristet Laan inden den 15. September, selv om Rigsdagen maatte finde, at dette vilde være det bedste.

Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist til Behandling i Finansudvalget, og at man der kan faa et Samraad med den højtærede Minister, som ved at sætte Lovens Løbetid til 2 Aar har ment

at kunne drage Fordel af den stedfindende nedadgaaende Bevægelse i Renten, hvis denne maatte fortsætte, saa at Obligationskurserne fæstnes paa et højere Niveau end det nuværende. Man har imidlertid ikke nogen Sikkerhed for, at dette vil ske, en modsat Bevægelse kan ogsaa komme, og det, man navnlig skulde drøfte med den højtærede Finansminister i Finansudvalget, er da, hvorledes Udsigterne er i saa Henseende, og paa hvilke Vilkaar vi vilde kunne have faaet et langfristet Laan.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, og jeg vil ogsaa anbefale, at det henvises til Behandling i Finansudvalget — det Laan, der forfalder, skal selvfølgelig betales.

Korsgaard: Ligesom det ærede Medlem Hr. Pinholt mener jeg at maatte sige, at den højtærede Finansminister ikke har behandlet Rigsdagen saa hensynsfuldt, som der kunde være Grund til. Vi har jo haft Rigsdagen inde hele Sommeren, saa Finansministeren kunde paa ethvert Tidspunkt være kommet til at tale med den om Sagen. Jeg maa ogsaa give det ærede Medlem Hr. Pinholt Ret i, at som Sagen nu ligger, har Ministeren reelt afgjort den, i hvert Fald i Relation til Spørgsmaalet om et udenlandsk Laan og vel ogsaa til Spørgsmaalet om et langfristet indenlandsk Laan, altsaa kort sagt afgjort, at Sagen skulde ordnes saaledes, som det nu foreslaas. Dette er ikke meget hensynsfuldt overfor Rigsdagen.

Tillige maa jeg hævde, at det ikke er meget hensynsfuldt at indkalde Rigsdagen til et saadant Tidspunkt, at man daarligt nok i visse Dele af Landet kan gøre sin Vælgerpligt og i hvert Fald ikke følge Valgets Resultat til Ende, men man har midt under Valget maattet pakke sin Ransel og drage af Sted. Ogsaa dette maa jeg anse for at være en lidet hensynsfuld Handling overfor Rigsdagen.

Den højtærede Finansminister har antydnet, at der maaske kunde have været optaget et udenlandsk Laan. Som allerede bemærket vil dette nu neppe kunne lade sig gøre, men jeg gaar ud fra, at man i Finansudvalget vil kunne faa Lejlighed til at høre, om Finansministeren har prøvet paa at faa at vide, hvad et saadant udenlandsk Laan vilde koste.

Men naar det nu skal være et indenlandsk Laan, staar man overfor Problemet, om det skal være et langfristet eller kortfristet Laan. Ved et kortfristet Laan løber man den Risiko, som allerede det ærede